

og tage det, der ligger for, som vil bidrage meget til at hindre de store Arbejdsforstyrrelser.

Seg har faaet det Indtryk, at Størsteparten af de næringsdrivende uden for Kjøbenhavn se saaledes paa Sagen, som jeg her har udtalt mig; den er, som jeg udtalte, bleven drøftet paa de store Møder, og de Udtalelser, der ere fremkomne, aandede jo kun Sympati for Forslaget. De enkelte Ændringer, der ere fremkomne fra de forskellige Foreninger her i Landet, ere jo ikke af saa indgribende Betydning, at ikke det eventuelle Udvalgs Behandling kunde fjerne nogle af de største Uanskeligheder. Seg vil derfor anbefale Lovforslagets videre Fremme og haabe, at det vil virke i modsat Retning af, hvad min ærede Kollega (Fussing) antydede.

Justitsministeren (Nellemann): Dette Lovforslag blev, som bekendt, oprindelig indbragt ved privat Initiativ, og efter at der havde vist sig saa stor Tilslutning til det, som der i forrige Samling viste sig baade i Folketinget og dette Ting, har Regeringen troet at burde optage det for at fremme det videre. Da Sagen imidlertid jo kun har været bragt saa vidt, at den har været Genstand for Afstemninger i Folketinget, hvormod der her i Landstinget kun har været afgivet Udvalgsbetænkning, men ingen Afstemning har fundet Sted, saa har det forekommet Regeringen at være den naturlige Fremgangsmaade at forelægge Forslaget i den Form, hvori det blev vedtaget i det andet Ting, for at Forhandlingen kunde ligesom genoptages paa det Punkt, hvor den standjedes i Foraaret; — det er jo ikke et helt Aar, men kun et halvt eller i alt Fald ikke meget mere end et halvt Aar, siden denne Sag var for i Landstinget, det var hen i Slutningen af forrige Samling, altsaa langt hen i Foraaret af dette Aar. Dermed er naturligvis ikke givet, som det ogsaa allerede er udtalt i Bemærkningerne til Lovforslaget, at Regeringen ikke skulde paa flere Punkter foretrække at slutte sig til Ændringer af den Bestaaenhed, som Landstingsudvalget fremsatte. Man forbeholder sig i den Henseende at stille sig frit baade til disse Ændringer og til de Ændringer, der maaste ellers ad anden Vej maatte fremkomme under Sagens Behandling.

Lovforslaget deler sig jo i to Dele, Arbejdsretter og Enighedskamre, af hvilke det første Afsnit nærmest vedkommer mig som Justitsminister, medens det andet nærmest vedrører min Kollega Indenrigsministeren. Naar jeg derfor, idet jeg iøvrigt forudsætter, at Sagen vil komme til Drøftelse i Udvalg, vil gøre nogle faa Bemærkninger, ville disse kun referere sig til det første Afsnit af Lovforslaget.

De Bemærkninger, der fremkom fra det ærede 3je Medlem for 1ste Kred (Fussing), vilde efter min Mening være fuldkommen grundede, hvis Lovforslaget gik ud paa at befale Oprettelsen af Arbejdsretter alle Begne. Da vilde ganske vist de Betragtninger kunne gøres gældende, at det var et uforholdsmæssigt stort Apparat, man satte i Bevægelse, at der mange Steder maaste slet ikke fandtes de Kræfter, der behøves til at sætte det i Bevægelse, og at den Nytte, der vilde kunne høstes af det, paa ingen Maade stod i noget Forhold til det store Apparat og de mange Kræfter, der skulde sættes i Bevægelse. Men saaledes er Lovforslaget slet ikke indrettet, det gør det kun muligt at oprette Arbejdsretter, men ikke til nogen Nødvendighed at oprette dem. — Og der lægges dernæst med Hensyn til Spørgsmaalet om Oprettelsen af Arbejdsretter en vis Magt i Myndighedernes Hænder, saaledes at de kunne virke noget med. Seg antager da navnlig, at man vil gøre, hvad man kan, for at forebygge baade paa det ene og paa det andet Stadium, at der dannes altfor mange smaa specielle Arbejdsretter for Sag, der kun tælle forholdsvis saa Deltagere, og at man vil virke hen til, at man saa vidt muligt slaar sig sammen og danner Arbejdsretter for et større Antal Sag om ikke for alle Sag. Der vil ganske sikkert overhovedet ogsaa være Steder, hvor der vil være saa liden Trang til Arbejdsretter, at de slet ikke ville komme frem. — Den første Betingelse er, at Oprettelsen skal forudses af Arbejdsgivere og Arbejdere. Det er ganske vist en noget ubestemt Fordring, idet man ikke siger, hvor mange Arbejdsgivere og Arbejdere det skal være; men jeg tror, at det er fuldkommen rigtigt, naar man har indskrænket sig til et mere almindeligt Udtryk, idet jeg ikke stammer rettere, end at det vil være ganske umuligt at opstille bestemte Regler i saa Henseende. Det gaar